

γαλλική ελίτ

σηματοδοτεί μια πορεία «εξομάλυνσης»

μειωθεί ότι όλοι πλέον μιλούν ανοιχτά για την υψηλή αποχή και δηλώνουν ότι τους «ανησυχεί». Αλλά καμία άλλη πολιτική δύναμη πλην της «Δαϊκής Ένωσης» του Μελανσόν και της «Γαλλία, Όρθια!» του σουβεραινιστή Ντιπόν-Ενιάν δεν προτείνει τίποτα για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα (οι δύο εξαιρέσεις προτείνουν, μεταξύ άλλων, να μην θεωρείται έγκυρη η εκλογή αν δεν υπάρχει ένα ελάχιστο όριο συμμετοχής).

Η γαλλική ελίτ κατανοεί ότι βρίσκεται αντιμέτωπη με πολύπλευρη κρίση. Η απονομιμοποίηση του πολιτικού της συστήματος (με πιο κραυγαλέες εκφράσεις την αποχή, την απίσχναση των παλιών κομμάτων και την άνοδο των «άκρων») είναι μία μόνο σοβαρή πτυχή των προβλημάτων της. Γι' αυτό και οι διάφοροι «εκκλαϊκευτές» της γραμμής της στα μεγάλα ΜΜΕ κάθε άλλο παρά θριαμβολογούν μετεκλογικά. Η «επένδυση» στο αγαπημένο παιδί της τραπεζοκρατίας έδωσε μια ανάσα το 2017, αλλά τώρα το οξυγόνο είναι πολύ πιο περιορισμένο - πλέον ο Μακρόν έχει αρχίσει να φαντάζει μάλλον ως λύση ανάγκης για την ελίτ παρά ως χρυσή ευκαιρία. Το μέλλον του θα κριθεί από δύο βασικά επίδικα: Πρώτον, το αν καταφέρει να πολιτευθεί «συγκρατημένα», ώστε μην ξεσηκώσει μαζικές και ανεξέλεγκτες

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ				
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΓΥΡΟΥ	Επί των εγκύρων		Επί των εγγεγραμμ.	
	2022	(2017)	2022	(2017)
ΜΑΚΡΟΝ	58,5%	(66,1%)	38,5%	(43,6%)
ΛΕΠΕΝ	41,5%	(33,9%)	27,3%	(22,4%)
ΑΠΟΧΗ: 28% (2017: 25,4%) ΛΕΥΚΑ+ΑΚΥΡΑ: 8,6% (2017: 11,5%)				

αντιδράσεις των βίαια διευρυνόμενων (λόγω διαρκούς φτωχοποίησης) λαϊκών τάξεων. Δεύτερον, το αν μπορέσει έστω και στοιχειωδώς να ανιχνεύσει διεξόδους για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό, που αντιμετωπίζει βαθιά κρίση (βλ. και τις πρόσφατες αποτυχίες του στην Αφρική) και πιέζεται από τις ΗΠΑ να ευθυγραμμιστεί, ενώ έχει ανάγκη να διατηρήσει ζωντανή την επαφή της Γαλλίας και της Ευρώπης με τη Ρωσία.

Αντιφάσεις και δυσαρέσκεια δυναμιτίζουν τη νέα θητεία

Εδώ αξίζει να υπενθυμιστεί το «καμπανάκι» που χτύπησαν λίγο καιρό πριν στον Μακρόν τμήματα της ελίτ μέσα από τα μανιφέστα των στρατιωτικών και τις έμμεσες απειλές που

αυτά περιείχαν σε περίπτωση που ο Γάλλος πρόεδρος δεν ανταποκριθεί στις ανησυχίες τους.

Με άλλα λόγια, τα σενάρια «κοντέματός» του δεν έχουν εγκαταλειφθεί, και υπάρχουν πολλές εφεδρείες για την υλοποίησή τους - μεταξύ άλλων, η δυνατότητα μετάλλαξης των έως τώρα πειθήνιων βουλευτών του ετερόκλητου μακρονικού κόμματος (τους οποίους οι Γάλλοι κοροϊδευτικά αποκαλούν... *plaignobil*) σε απαιτητικούς αμφισβητίες.

Ο Μακρόν προσπαθεί εδώ και μήνες να ποζάρει ως ηγέτης διεθνούς κύρους και -μετά τη ρωσική επίθεση στην Ουκρανία- ως εξίσου έγκυρος μεσολαβητής, ενώ ταυτόχρονα επιχειρεί να πλασάρει στις ευρωπαϊκές και διεθνείς αγορές τα σημαντικότερα γαλλικά ατού: τεχνολογίες «πράσινης» ενέργειας, με προεξάρχουσα την πυρηνική.

Για να προχωρήσουν όμως αυτοί οι σχεδιασμοί, το γαλλικό κράτος, η οικονομική ελίτ και ο ίδιος ο Μακρόν έχουν ανάγκη να διατηρήσουν κατά το δυνατόν καλές σχέσεις με το Κρεμλίνο. Κι αυτό είναι κάτι που οι Αμερικανοί δεν επιτρέπουν, έχοντας ήδη σύρει πίσω από τη συγκρουσιακή πολιτική τους ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη. Αυτές οι αντιφάσεις, σε συνδυασμό με την προϊούσα απονομιμοποίηση του παραδοσιακού πολιτικού συστήματος και τη λαϊκή δυσαρέσκεια λόγω κρίσης, ακρίβειας και φτωχοποίησης, αποτελούν συστατικά τα οποία μπορούν να πυροδοτήσουν μια νέα μεγάλη πολιτική κρίση και αναταραχή. Που είναι αμφίβολο αν θα μπορεί να κατευναστεί και να απορροφηθεί με τα υπάρχοντα μέσα και το δεδομένο πολιτικό προσωπικό της γαλλικής ελίτ. Δεν είναι παράλογη η εκτίμηση ότι δεν θα υπάρχει πολλή «κανονικότητα» στη νέα πενταετή προεδρική θητεία του Μακρόν.

της δουλειάς, που θα βγουν στη σύνταξη τρία χρόνια αργότερα απ' ό,τι υπολόγιζαν. Στους ανθρώπους που ασφυκτιούν από την ακρίβεια, και δεν θα δουν το πάγωμα των τιμών σε βασικά αγαθά και υπηρεσίες. Στους ανθρώπους που γνωρίζουν πόσο εγκληματική είναι η απραξία του κυρίου Μακρόν όσον αφορά τα οικολογικά προβλήματα. Στους ανθρώπους που βλέπουν με λύπη το κράτος να αποδομείται και τη χώρα να ξεπουλιέται με το κομμάτι.

Σε όλες και όλους, λέω: μην απογοητεύεστε και μην παραιτείστε. Αντίθετα, αναλάβετε δράση με πίστη και μαζικά. Η δημοκρατία μπορεί να μας δώσει εκ νέου τα μέσα για να αλλάξει η ρότα της χώρας. Ήδη απόψε ξεκινά η μάχη του τρίτου γύρου: στις 12 και 19 Ιουνίου θα λάβουν χώρα οι Βουλευτικές εκλογές. Σε αυτές μπορείτε να νικήσετε τον Μακρόν και να επιλέξετε έναν άλλο δρόμο. Στις 12 και 19 Ιουνίου ένας άλλος κόσμος είναι ακόμη δυνατός, εάν εκλέξετε μια πλειοψηφία -τονίζω, μια πλειοψηφία- βουλευτών της νέας Λαϊκής Ένωσης, που

κι αυτή πρέπει να διευρυνθεί. Το λαϊκό μπλοκ που συγκροτήθηκε γύρω από την υποψηφιότητά μου στις προεδρικές εκλογές είναι πλέον σε αυτή τη χώρα η Τρίτη Τάξη*. Αυτή που μπορεί να τα αλλάξει όλα εάν συσπειρωθεί και διευρυνθεί. Στις 12 και 19 Ιουνίου, καλώντας σας να με εκλέξετε πρωθυπουργό, στην πραγματικότητα σας καλώ να εμφυσήσετε ζωή σε ένα νέο κοινό μέλλον για τον λαό μας. Κουράγιο! Δράση! Αποφασιστικότητα! Άρνηση κάθε μοιρολατρίας και παραίτησης! Ζήτω η Γαλλία! Ζήτω η Δημοκρατία!»

* Αναφορά στο μπλοκ των λαϊκών τάξεων που συγκροτήθηκε το 1789 αρχικά στα πλαίσια της συνέλευσης των Τριών Τάξεων (οι άλλες δύο ήταν οι ευγενείς και ο κλήρος) την οποία αναγκάστηκε να συγκαλέσει ο έως τότε απόλυτος μονάρχης Λουδοβίκος 16ος. Το μπλοκ αυτό, η «Τρίτη Τάξη», στη συνέχεια αυτοανακηρύχθηκε σε Εθνοσυνέλευση, σηματοδοτώντας την απαρχή της Γαλλικής Επανάστασης.

Υπάρχει και Γ' γύρος;

Η έκκληση του Μελανσόν στους Γάλλους να μετατρέψουν τις Βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου σε «Γ' γύρο» των προεδρικών εκλογών, αναδεικνύοντας μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία της Λαϊκής Ένωσης, θορύβησε τα πολιτικά επιτελεία - οι αναλυτές των οποίων ισχυρίζονταν ότι ο «λαϊκιστής» σκοπεύει να αποσυρθεί από την ενεργό πολιτική δράση ικανοποιημένος από το ποσοστό που πέτυχε στον Α' γύρο και σκεπτόμενος την υστεροφημία του. Τώρα προετοιμάζονται πάλι δια παν ενδεχόμενο, ανανεώνοντας την καμπάνια εναντίον του «ανεύθυνου» που προτείνει «επικίνδυνους παραλογισμούς» όπως το πάγωμα των τιμών σε είδη και υπηρεσίες πρώτης ανάγκης ή μια ευρωπαϊκή και διεθνή πορεία της Γαλλίας ανεξάρτητη από τις επιταγές των ΗΠΑ...

Στην απόκρουση του «κινδύνου» αναμένεται να συμβάλει καθοριστικά το περίπλοκο και τελικά εκτρωματικό εκλογικό σύστημα που ισχύει για τις Βουλευτικές κάλπες. Οι οποίες γίνονται σε δύο γύρους: ελάχιστοι Βουλευτές θα εκλεγούν στον Α' γύρο, της 12ης Ιουνίου, αφού απαιτείται απόλυτη πλειοψηφία ενός ανάμεσα σε δεκάδες ανθυποψηφίους. Αντίθετα, στον Β' γύρο που θα διεξαχθεί μία εβδομάδα αργότερα, μπορούν να συμμετέχουν μόνο όσα κόμματα απέσπασαν στη συγκεκριμένη εκλογική περιφέρεια πάνω από 12,5%. Στην εβδομάδα που μεσολαβεί σημειώνεται το μεγαλύτερο πολιτικό παζάρι στη γαλλική πολιτική ζωή, με δίκως αρχές συμφωνίες μεταξύ των διαφόρων κομμάτων και υποψηφίων σε εθνικό, περιφερειακό ή τοπικό επίπεδο: «Ψηφισέ με εδώ να σε ψηφίσω εκεί», ή «Ψηφίστε με όλοι για να μην βγάλει Βουλευτή η Λεπέν» (ή ο Μελανσόν, ανάλογα με το ποιο «άκρο» έχει πιθανότητα εκλογής στη δεδομένη περιφέρεια...)

Είναι ένα σύστημα κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του «ημιπροεδρικού» συστήματος, έτσι ώστε να τείνει στον σχηματισμό «προεδρικής» κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας και να αποφεύγεται η λεγόμενη «συγκατοίκηση», τούτέστιν η εκλογή κυβέρνησης που αντιτίθεται στην πολιτική του προέδρου (αυτό ακριβώς δηλαδή που επιδιώκει τώρα ο Μελανσόν). Ο Μακρόν είχε δεσμευτεί ότι θα το καταστήσει λιγότερο άδικο, αλλά τελικά -για ευνόητους λόγους- το άφησε ως είχε. Χάρη σε αυτόν τον εκλογικό νόμο μπορεί ένα κόμμα να πάρει το 20% των ψήφων, αλλά οι εκλογείς του να «αντιπροσωπεύονται» στη Βουλή από μόλις το 1 ή 2% των Βουλευτών: αυτό ακριβώς συνέβη στις Βουλευτικές εκλογές με το κόμμα της Λεπέν, που δεν κατόρθωσε καν να σχηματίσει κοινοβουλευτική ομάδα, και σε κάπως μικρότερο βαθμό και με την Ανυπότακτη Γαλλία του Μελανσόν.

Οι υποψήφιοι της Λαϊκής Ένωσης που θα περάσουν στον Β' γύρο των Βουλευτικών εκλογών μάλλον δεν μπορούν να αναμένουν ουσιαστική στήριξη από το Σοσιαλιστικό και το Κομμουνιστικό Κόμμα ή από τους Πράσινους. Η ανατροπή, στην οποία ποντάρει ο Μελανσόν, θα μπορούσε να έρθει κυρίως από την κινητοποίηση της δεξαμενής του εκλογικού σώματος που απέχει ή ριχνει λευκό και άκυρο. Δύσκολο στοίχημα, στην αποτυχία του οποίου ελπίζει η πολιτική και οικονομική ελίτ. Στην πιθανή περίπτωση επανάληψης των ανίερων παζαριών του 2017, οι «ακραίοι» θα βρεθούν πάλι εκτός Βουλευτικού νυμφώνος. Όμως το πρόβλημα δεν θα λυθεί έστω και μεσοπρόθεσμα με τέτοια τερτίπια. Το «πεζοδρόμιο» караδοκεί...